

TUISKULAN SANOMAT

NRO 521

8.11.2015

In memoriam

Paula Härkälä 1925–2015

*”Nyt heinä tehty ompi ja ruista leikataan.
Oi Luoja, sä sato runsas saata.
Työn raskaan jälkeen viimein kun lepo hetken saan,
ei kiitoslaulu soimasta voi laata.
Tääl kotikylän tanhuvilla leikit leikittiin.
Vain tänne kuuluu juureni, ei maihin kaukasiin.
Mä muistan polkua ja pihamaata.”*

Lokakuun lähetessä loppuaan Tuiskulan kyläläiset saivat viestin siitä, että rakastettu kyläläinen, äitihahmo ja ystävä, opettaja Paula Härkälä oli nukkunut pois. Jo aiemmin samana syksynä, syyskuussa, olimme saattamassa hänen puolisoaan taiteilija Erkki Härkälää Köyliön kirkkomaalla. Paula ja Erkki yhdessä olivat niin olennainen osa kyläyhteisöämme, että muistot heistä ovat vahvoja ja pysyviä heidät tunteneille.

Paulan merkitys kylälle lähti vahvasti hänen opettajuudestaan. Hän tuli nuorena opettajana kylään, mistä löysi myös elämäkumppaninsa ja yhdessä hänen kanssaan perusti perheen. Paula kertoi myöhemmin tunteneensa tehtäväkseen opettajana vahvistaa myös kulttuurin merkitystä lasten ja koko kylänkin elämässä. Tästä pyrkimyksestä sai alkunsa Tuiskulan Koulun Näytelmäkerho ja vielä paljon myöhemmin Tuiskulan Kesäteatteri.

Paula itse suhtautui kaikkeen tekemäänsä suurella vaatimattomuudella, mutta tosiasiallisesti hän oli idearikkaudessaan, ahkeruudessaan ja perinpohjaisessa tarkkuudessaan se voima, joka sai muutkin yltämään parhaimpaansa. Hän käsikirjoitti, ohjasi, puvusti, näytteli ja taustoitti historiaa mukana oleville. Erkki rinnalla oli täydellinen työpari vaimolleen toteuttamalla uskomattoman hienoja lavastusrakenteita väsymättömällä yksityiskohtien tarkkuudella ja pettämättömällä kauneudentajullaan. Yhdessä he jakoivat ehtymättömän kiinnostuksen historiaan ja perinteeseen. Huumori kulki rinnalla kaikessa, kuitenkin niin, että opettajuus Paulassa sai asioihin kevyemmin suhtautuvat myös palautettua tehokkaasti itse asiaan auktoriteetillaan; tätä ominaisuutta lämmöllä muistelemme.

Paulan positiivisuus ja aito kiinnostus kanssaihmiä kohtaan säilyi loppuun asti. Järjestelmällisesti hän jaksoi paneutua asioihin ja keskustelut hänen kanssaan olivat aina hyvin antoisia. Harva kykenee sellaiseen tarkkanäköisyyteen, mikä Paulassa oli erityistä.

Kylä ilman Paulaa on nyt erilainen. Hänen työnsä merkitys ei kuitenkaan häviä. Toiminta jatkuu hänen aloittamiaan suuntaviivoja jatkaen. Paulan Puistossa on helppo muistella sitä, mikä Paulalle ja Erkille oli tärkeää.

Perheen rinnalla ikävöimme ja muistamme Paulaa ja Erkkiä suurella lämmöllä ja kiitollisuudella.

”Siel suviyöhyt valkeuttaan hohtaa.”

Susanna Salo-Kimppa

Tuiskulan Kesäteatterin ja kyläläisten puolesta